

Sygnatura akt IV U 174/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marta Ładzińska

po rozpoznaniu w dniu 30 grudnia 2019 r. w Jeleniej Górze

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania L. B.

od decyzji Wojewódzkiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W.

z dnia 30 maja 2019 r., numer (...). (...). (...).2018

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

I. zmienia orzeczenie Wojewódzkiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. z dnia 30 maja 2019 r., numer (...). (...). (...).2018 w ten sposób, że:

- zalicza wnioskodawczynię do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności z symbolem niepełnosprawności 05-R;

- ustala, że orzeczenie wydaje się na stałe;

- ustala, że umiarkowany stopień niepełnosprawności istnieje od 14.02.2019 r.;

- wskazane jest zaopatrzenie wnioskodawczynie w sprzęt ortopedyczny – ortezę dłoniowo przedramienną;

II. kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IV U 174/19

UZASADNIENIE

Wnioskodawczynie L. B. złożyła odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności we W. z dnia 30 maja 2019 r. nr (...). (...).2019, który uchylił orzeczenie (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności z dnia 8 kwietnia 2019 r. w części dotyczącej ustalenia odpowiedniego zatrudnienia („praca lekka”) i orzekł w tym punkcie „nie dotyczy”.

W zaskarżonym orzeczeniu strona pozwana ustaliła, że wnioskodawczynie jest niepełnosprawna w stopniu lekkim z symbolem 05-R, na stałe. Orzeczono, że stopień niepełnosprawności datuje się od 14.02.2019 r. oraz że

niepełnosprawność istnieje od 19.01.2017 r. W orzeczeniu ustalono, że punkt dotyczący odpowiedniego zatrudnienia nie dotyczy wnioskodawczynie.

L. B. wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia, zarzucając, że od dwóch lat korzysta z zabiegów rehabilitacyjnych, a jej prawa dłoń nie odzyskała sprawności. W uzasadnieniu wskazywała, że wymaga pomocy innej osoby w czynnościach takich jak mycie, czesanie, gotowanie itp.

Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności we W. wniósł o oddalenie odwołania (k. 7). Wskazał, że brak jest podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia, albowiem naruszenie sprawności organizmu odwołującej się kwalifikuje ją aktualnie do osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim. Stwierdził, że podniesione w odwołaniu choroby nie naruszają sprawności organizmu odwołującej się w stopniu uzasadniającym zaliczenie wnioskodawczynie do osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym.

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

L. B. ma 70 lat, jest emerytką.

(dowód: bezsporne)

Orzeczeniem z dnia 20 marca 2019 r. (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w J. zaliczył L. B. do lekkiego stopnia niepełnosprawności na stałe z powodu choroby oznaczonej symbolem 05-R. ustalił, że niepełnosprawność istnieje od 19.01.2017 r., a ustalony stopień niepełnosprawności od 14.02.2019 r. orzekł, że wnioskodawczynie nie dotyczy konieczność stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

Wnioskodawczynie odwołała się od tego orzeczenia do Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności we W..

Na skutek wniesionego przez odwołującego się odwołania od tego orzeczenia Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności we W. orzeczeniem z dnia 30 maja 2019 r. nr (...). (...).2019 uchylił orzeczenie (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności z dnia 8 kwietnia 2019 r. w części dotyczącej ustalenia odpowiedniego zatrudnienia („praca lekka”) i orzekł w tym punkcie „nie dotyczy”.

(dowód: bezsporne)

Wnioskodawczynie cierpi na stan po złamaniu nasad dalszych kości przedramienia prawego z cechami Zespołu (...).

W związku z powyższym wnioskodawczynie jest osobą niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym z symbolem niepełnosprawności 05-R. Niepełnosprawność oraz orzeczony stopień niepełnosprawności datuje się od 14.02.2018 r. Niepełnosprawność ma charakter trwały.

Wnioskodawczynie wymaga czasowej opieki osób trzecich ze względu na znacznie ograniczoną możliwość samodzielnej egzystencji. Wskazane jest zaopatrzenie wnioskodawczynie w sprzęt ortopedyczny – ortezę dłoniowo przedramienną, zapobiegającą dalszemu pogłębianiu przykurczu palców prawej ręki.

Wnioskodawczynie nie spełnia przesłanek określonych w art. 8 ust. 3 pkt 1 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym.

Wnioskodawczynie ma znaczne ograniczenie ruchomości palców od II do V ręki prawej, co praktycznie czyni tę rękę nieużyteczną. Nie może wykonywać ruchów precyzyjnych ani siłowych. Mało prawdopodobne jest, by leczenie usprawniające przyniosło polepszenie utraconej funkcji ręki.

(dowód: opinia biegłego ortopedy M. J. z dnia 18.11.2019 r., k – 15-18)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Wnioskodawczyni opierała swoje żądanie w przedmiocie zaliczenia do wyższego niż lekki stopnia niepełnosprawności na przepisach ustawy z dnia 27.08.1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych (Dz.U.11.127.721).

Zgodnie z przepisem art. 4 ust. 1-4 wskazanej Ustawy do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji. Do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych. Do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne. Niezdolność do samodzielnej egzystencji oznacza naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację.

W ocenie wnioskodawczyni stan jej zdrowia kwalifikował ją do wyższego niż lekki stopnia niepełnosprawności.

Kryteria oceny niepełnosprawności określa rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15.07.2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz.U. Nr 139, poz. 1328). Z § 32 ust. 1 pkt. 5 i 10 wskazanego rozporządzenia wynika, że przy kwalifikowaniu do znacznego, umiarkowanego i lekkiego stopnia niepełnosprawności bierze się pod uwagę zakres naruszenia sprawności organizmu spowodowany przez upośledzenia narządu ruchu, w tym:

- a) wady wrodzone i rozwojowe narządu ruchu,
- b) układowe choroby tkanki łącznej w zależności od okresu choroby i stopnia wydolności czynnościowej,
- c) zapalenie stawów z towarzyszącym zapaleniem stawów kręgosłupa w zależności od stopnia wydolności czynnościowej,
- d) choroby zwyrodnieniowe stawów w zależności od stopnia uszkodzenia stawu,
- e) choroby kości i chrząstek z upośledzeniem wydolności czynnościowej,
- f) nowotwory narządu ruchu,
- g) zmiany pourazowe w zależności od stopnia uszkodzenia i możliwości kompensacyjnych;

choroby neurologiczne, w tym:

- a) naczyniopochodny udar mózgu przemijający, odwracalny, dokonany, prowadzący do okresowych lub trwałych deficytów neurologicznych o różnym stopniu nasilenia,
- b) guzy centralnego układu nerwowego w zależności od typu, stopnia złośliwości, lokalizacji i powstałych deficytów neurologicznych,

- c) pourazowa cerebrastenienia i encefalopatia,
- d) choroby zapalne ośrodkowego i obwodowego układu nerwowego prowadzące do trwałych deficytów neurologicznych,
- e) choroby układu pozapiramidowego w zależności od stwierdzanych objawów neurologicznych,
- f) choroby rdzenia kręgowego,
- g) uszkodzenia nerwów czaszkowych i obwodowych o różnej etiologii.

Sporne w niniejszym postępowaniu było, czy stan zdrowia wnioskodawczynie uzasadnia zakwalifikowanie jej do wyższego niż lekki stopnia niepełnosprawności.

Ocena stanu zdrowia wnioskodawczynie wymagała wiadomości specjalnych, dlatego też Sąd zasięgnął opinii biegłych.

Biegły ortopeda po przeprowadzeniu badania podmiotowego i przedmiotowego oraz analizie dokumentacji medycznej leczenia wnioskodawczynie rozpoznał u niej stan po złamaniu nasad dalszych kości przedramienia prawego z cechami Zespołu (...).

W związku z powyższym wnioskodawczynie jest osobą niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym z symbolem niepełnosprawności 05-R. Niepełnosprawność oraz orzeczony stopień niepełnosprawności datuje się od 14.02.2018 r. Niepełnosprawność ma charakter trwały.

Wnioskodawczynie wymaga czasowej opieki osób trzecich ze względu na znacznie ograniczoną możliwość samodzielnej egzystencji. Wskazane jest zaopatrzenie wnioskodawczynie w sprzęt ortopedyczny – ortezę dłoniowo przedramienną, zapobiegającą dalszemu pogłębianiu przykurczu palców prawej ręki.

Wnioskodawczynie nie spełnia przesłanek określonych w art. 8 ust. 3 pkt 1 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym.

Wnioskodawczynie ma znaczne ograniczenie ruchomości palców od II do V ręki prawej, co praktycznie czyni tę rękę nieużyteczną. Nie może wykonywać ruchów precyzyjnych ani siłowych. Mało prawdopodobne jest, by leczenie usprawniające przyniosło polepszenie utraconej funkcji ręki.

Wnioskodawczynie złożyła pismo z dnia 10.12.2019 r. w którym opisała wnioski opinii biegłego ortopedy i podniosła, że powyższe uprawnia ją do zakwalifikowania do znacznego stopnia niepełnosprawności.

Sąd podzielił ustalenia biegłego sądowego, zawarte w wydanej w sprawie opinii odnośnie ustalonej niepełnosprawności.

Opinia biegłego podlega - jak inne dowody - ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny, to jest zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Nie podlega ona zatem weryfikacji w takich kryteriach jak dowód na stwierdzenie faktów. Jednocześnie, przy ocenie biegłych lekarzy sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego (tak: wyrok SN z 1987.10.13, II URN 228/87, (...)). Z istoty i celu dowodu z opinii biegłego wynika przy tym, że jeśli rozstrzygnięcie sprawy wymaga wiadomości specjalnych, dowód z opinii biegłych jest konieczny. W takim wypadku Sąd nie może poczynić ustaleń sprzecznych z opinią biegłego, jeżeli jest ona prawidłowa i jeżeli odmiennie ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym. W niniejszej sprawie Sąd nie dopatrył się przesłanek podważających prawidłowość wydanych opinii. Były one spójne i logiczne.

Podkreślić należy, iż Sąd nie miał podstaw do kwestionowania ustaleń biegłego, bowiem opinia jest rzetelna, pełna i jednoznaczna w swoich wnioskach, które są sformułowane w sposób zrozumiały. Zdaniem Sądu opinia została sporządzona zgodnie z zasadami sztuki lekarskiej i orzeczniczej przez lekarza specjalistę, posiadającego fachową wiedzę oraz doświadczenie zawodowe. Biegły wykonał opinię po badaniu wnioskodawczynie i analizie dokumentacji medycznej jej leczenia.

Z tych względów, zdaniem Sądu, opinia biegłego stanowi wiarygodny dowód w sprawie i daje podstawę do ustalenia, że aktualny stan zdrowia L. B. kwalifikuje ją do osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym na stałe, a przyczyną niepełnosprawności jest jednostka chorobowa oznaczona symbolem 05-R.

Ponadto żadna ze stron nie złożyła zastrzeżeń do opinii. Nie można za takie uznać pisma wnioskodawczynie z dnia 10.12.2019 r. w którym wnioskodawczynie opisała jedynie wnioski opinii biegłego ortopedy i podniosła, że powyższe uprawnia ją do zakwalifikowania do znacznego stopnia niepełnosprawności.

W związku z powyższym Sąd zmienił zaskarżone orzeczenie na podstawie przepisu art. 477 (1) § 2 k.p.c., zgodnie z którym w przypadku uwzględnienia odwołania sąd zmienia w całości lub w części zaskarżoną decyzję organu rentowego lub zaskarżone orzeczenie wojewódzkiego zespołu do spraw orzekania o niepełnosprawności i orzeka co do istoty sprawy.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych zawarte w punkcie II wyroku znajduje oparcie w przepisie art. 108 k.p.c. oraz art. 113 w zw. z art. 96 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 98 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594). W toku postępowania wnioskodawczynie była zwolniona od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych, a wydatki w toku postępowania ponosił Skarb Państwa.

Sąd w niniejszym postępowaniu wydał wyrok na posiedzeniu niejawnym, działając na podstawie przepisu art. 148 (1) k.p.c., zgodnie z którym Sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, sąd uzna - mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych - że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. W niniejszym postępowaniu żadna ze stron nie wnosiła o przeprowadzenie rozprawy a sąd – po zapoznaniu się z materiałem dowodowym uznał, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne.

W związku z powyższym orzeczono jak w sentencji.